

LÁ THƯ MỤC VỤ

Một ngày kia, đội 10 của tôi được phân công đi làm ruộng không xa công trại A 20 (đa số tù nhân thích đi làm ruộng hơn đi đục đá hay đào ao, vì có nhiều hy vọng ‘tóm’ được con ếch con nhái mà ‘cải thiện dạ dày’). Đến giờ nghỉ giải lao, cả đội trông thấy chiếc xe Mercedes bóng loáng của tên trung tá trại trưởng Nguyễn Văn Bằng chạy ngang qua. Có lẽ đây là cơ hội tốt để tranh luận về sự ‘công bằng’ trong xã hội cộng sản, nên một vị linh mục lên tiếng hỏi viên cán bộ quản giáo tên Văn : “ *Báo cáo cán bộ, cho tôi có ý kiến. Theo như chúng tôi được cán bộ ‘dạy’, thì sau khi kinh qua 3 dòng thác cách mạng, đất nước chúng ta sẽ tiến tới ‘thiên đường cộng sản’, nơi mà mọi người sẽ làm theo khả năng và hưởng theo nhu cầu. Cán bộ có xác nhận điều tôi nói là đúng theo quan điểm cách mạng không ?*” Tên Văn đồng ý, nên vị linh mục tiếp : “ *Ông Bằng với cán bộ đều là đảng viên, ông Bằng có nhu cầu ‘xài’ xe Mercedes mà cán bộ thì chỉ ‘đạp’ xe đạp thôi ! Sao cán bộ lại không có nhu cầu ‘xài’ một chiếc ô tô sang như ông Bằng nhỉ ?*” Lúng túng, tên Văn bèn phán : “ *Anh về chỗ ngồi ngay và từ nay không được phát biểu linh tinh như thế ! Anh cứ suy nghĩ và phát biểu lập là lập lờ như vậy không tốt !*”

Thời gian tôi ở trại A 20, cùng là đảng viên với nhau, nhưng các cán bộ cấp ‘tiểu tá’ (bếp nấu riêng) vẫn khác xa các cán bộ thuộc ‘đại tá’ (bếp nấu ăn cho tập thể), khác nhau về đủ mọi phương diện. Làm sao có thứ công bằng mà họ bị cái chủ thuyết bệnh hoạn ấy lường gạt cho họ ăn bánh vẽ ! Một trong những nhu cầu căn bản của con người là quyền ‘tư hữu’, lấy mất quyền này ai mà muốn lao nhọc vất vả để kê ngồi nhà mát ăn bát vàng hưởng thụ. Vì sự hoang tưởng này mà nền kinh tế dưới chế độ cộng sản không bao giờ phát triển được !

Sau bao nhiêu năm áp dụng không thành công, và hiện nay, ngay cả những người cộng sản đều biết : “Làm theo khả năng, hưởng theo nhu cầu” chỉ là ảo tưởng mà thôi. Ngay từ Đệ Nhất và Đệ Nhị Cộng Sản, vì chủ trương chỉ đặt nặng vấn đề vật chất và đấu tranh giai cấp, nhất là hoàn toàn gạt bỏ phần tâm linh ra khỏi con người, nên rốt cuộc đã đưa đến nhiều hậu quả tang thương. Tiếp theo, Đệ Tam và Đệ Tứ Cộng Sản hiện nguyên hình là những dụng cụ để tranh chấp quyền lực hầu thu tóm tất cả vào tay một nhóm người hay một vài cá nhân trở thành độc tài khát máu mà thôi. Con người, nếu không có phần tâm linh, thì có khác gì với con thú đâu ! Không có tâm linh, làm sao có thể cân bằng được những đòi hỏi mù quáng, rất ngông cuồng và vô tận của thể xác ?

Chúa Giêsu, khi bôn ba trên các nẻo đường đất nước Do Thái để loan báo Tin Mừng Cứu Độ, Ngài đã quy tụ 12 vị Tông Đồ. Trong 3 năm ấy, tất cả tài sản của Chúa và của các Tông Đồ đều trao cho Giuđa quản trị, mua thức ăn và đồ dùng cho mọi người. Như thế, mọi người đều bình đẳng. Đây chính là hình thức “cộng sản nguyên thủy”, tức là tài sản để chung với nhau, rồi chia nhau mà sử dụng tùy theo nhu cầu của từng người. Nhưng hình thức này không áp dụng cho 72 môn đệ của Chúa. Nhân vật Giêsu người Nagiarét, vốn là một Vị Thiên Chúa, ấy thế mà ông Giuđa, dù đã theo Chúa 3 năm, đã phản bội Chúa cùng các Tông Đồ khác, vì tiền mà bán Chúa.

Sau khi Chúa về trời, các Tông Đồ, nhất là Phêrô, trong thời gian đầu, áp dụng lại hình thức ‘cộng sản nguyên thủy’ này. Nhưng hình thức ‘thiên đường’ này cũng không tồn tại được bao lâu, vì vài năm sau, khi Giáo Hội Thiên Chúa lớn mạnh hơn, thì việc áp dụng hình thức này dễ trở nên một gánh nặng và xa rời thực tế. Cho nên đành phải huỷ bỏ cơ chế này, và ngày nay chỉ còn áp dụng trong các Dòng Tu mà thôi. Lý thuyết của cải là của chung rồi được phân phối tùy theo nhu cầu của từng người đã từng là giấc mơ của nhiều triết gia trong nhiều thế kỷ, nhưng họ đều biết đây chỉ là giấc mơ thôi, không thể áp dụng trong thực tế, vì một tôn giáo lớn mà còn không thực hiện được, thì làm sao xã hội con người, nhất là những con người gạt bỏ tâm linh có thể thực hiện ?

Bài Tin Mừng hôm nay không nói về sự công bằng của Chúa, nhưng nhấn mạnh đến tấm lòng quảng đại vô bến bờ của Ngài. Ngài không **‘phân xử chúng ta theo như chúng ta đáng tội hay lập được nhiều công phúc. Lòng nhân hậu của Ngài vượt quá sự tính toán của con người’**. Chúng ta không có quyền đòi hỏi gì cả. Tất cả những gì chúng ta có đều là ân huệ Chúa ban. *Linh mục Phạm Quang Hồng (Trích dẫn từ “Huyền Thoại Cộng Sản của H.D, Hùng)*